

Елисавета Багряна
Пенелопа на XX век

1

ИЗМЕСЕНИ СМЕ от утайките на миналото.
Незнайно напластени с вековете в нас,
те оцветяват алената или синя наша кръв,
те отселяват светла или тъмна нашата душа.

И ето – има ли костица в моя череп,
овал на мойта плът, на пръстите ми нокът,
полет на моя дух и порив в моето сърце –
които нямат своята прамайка или праотец?

О, минало! Ти – неизбежно зло или добро,
ти – бreme тъмно или светъл дар –
скъперник, собиращ купища от смет и злато,
неуморим, неумолим, безсънен архивар –

живееш въпреки протеста или волята ни в нас –
натрупал стари инвентари в нашето сърце,
записал равносметката на нашите победи
и каталозите на нашите омрази и любов!

И ние – алчущи или творци на свобода, –
ний само сме марионетки в твоите ръце:
жестикулираме, вървим напред-назад,
крещим и борим се, и падаме, и ставаме...

О, тези страшни и невидими конци,
които ти отпущаш или дръпваш, но не скъсваш,
които теглят нашите съдби и свързват ни
с умрелите прапрадеди и се неродените правнуци!

Бих искала с един безумен скок в безкрая
да скъсам всички възли – и да видя
сама, освободена – себе си – лика си
без минало, без родословия, без възраст, име!

2

НЕ СЪМ аз древноелинската Пенелопа –
смирено да тъка и разтъквавам

и чакам двадесет години Одисея –
зарейан по море и суша, заплениван
от нимфите на острови незнайни, –
за да се върне някога при мене, но тогава,
когато дори кучето едва го би познало.

Не искам да мъждея и трептя като кандилце
в монашеска килия,
да се топя като забравена свещица
в безплодния си пламък,
да плача над разпънатата карта
като над плащеница,
да гоня с мислите си ширините
и странни заливи,
да се боя от всички Еви по земята –
от бялата студена северянка
до тъмната и пламенна южнянка...

Не ми са доста всичките открития,
безкрайните антени, кабели,
уплели въздуха, земята и водата,
за да ми тракат лаконичските телеграми
на твоята разнесена любов!

Аз искам да я сещам тук, животрептяща,
с най-първобитните изобретения –
петте с живота дадени нам сетива –
като последния човек на туй кълбо,
като най-бедното създание в света,
като последната и първата жена!

3

О, ПОЕМЕТЕ МЕ, безбройни пътища,
змии извити, съскащи в небето
и по земята, и в моретата.

Вземете моя непокой и светла жажда
и понесете ги от край до край в света,
и разлюлейте океаните,

от бреговете да излязат и залеят

на масите човешки океаните,
и да измият от земята тинята,

от дъно да разтърсят вкорененото
и вкостененото бездушие
на този век, потънал в тъмна алчност!

И в тоя земетръс да видя – в гръм победен
и в мълния, запалила небето –
да се яви мъжът – човек – творец.

4

ВИЖ МЕ – пак съм твоята, добрата,
предана и любеща жена.
Блика пак в душата ми съгрята
живата оная светлина,

като слънце, всякога що грее
твоео сърце и твоя път
и в духа ти, скитнишки зареян,
пее злите да заспят.

Завърни се в тихото огнище
подир толкоз лутане в света
и живота разглобен, разнищен
моите сълзи ще осветят.

Ти не знаеш с колко твърда мъка
моя път самотен е постлан,
в тези дни и ноци на разлъка
колко светъл плам е разпилян.

Виж ме – съща сред безброй промени,
виж ме – чиста в чиста светлина,
виж ме – първата и сетне – мене,
твоята и вечната жена!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11776>]